

Η συστημική χρήση της παράδοσης

Η λανθάνουσα επιβολή του “εθνικού” πολιτισμού

Η έννοια της παράδοσης και η εφαρμοσμένη αποτύπωσή της στις τέχνες έχει χρησιμοποιηθεί από τις ανακατασκευαστικές δυνάμεις με σκοπό την κατασκευή εθνικών δεσμών, συνείδησης και τελικά ταυτότητας. Αυτή η διαδικασία πηγάζει από την ανάγκη δημιουργίας ενός γερού κι ομοιογενούς κοινωνικού οικοδομήματος, με μέσο την αναζήτηση και χρήση συνδυαστικών κρίκων στο ανομοιογενές ψηφιδωτό που αποτελούσε τον πληθυσμό του ελληνικού χώρου

Ο χορός δεν είναι απαλλαγμένος από πολλά στοιχεία του κυρίαρχου πολιτισμικού γίγνεσθαι όπως η πατριαρχία, ο εθνικισμός, ο τοπικισμός, η ιεραρχία, η ταξική διαστρωμάτωση κλπ. Δεν είναι λίγες οι φορές που παραδοσιακοί χοροί και τραγούδια χρησιμοποιήθηκαν στη δημιουργία της εθνικής ταυτότητας και συνοχής, στην τόνωση του εθνικού φρονήματος, ιδιαίτερα σε περιόδους που η ιστορική συγκυρία το επέβαλλε (βλ. τουρκοκρατία, περιόδους προβαλλόμενων εξωτερικών απειλών και περιόδους εσωτερικών κρίσεων) αλλά και στη νεότερη ιστορία της Ελλάδας (βλ. χουντικά γλέντια, περιόδους μεγάλων γεγονότων εθνικής προβολής όπως οι ολυμπιακοί αγώνες) με κύριο πάντα σκοπό την κοινωνική νομιμοποίηση ενός καταπιεστικού μεν, εθνικοπατριωτικού δε, καθεστώτος.

Ανάθεμα άϊκον κράτος, άϊκον κοινωνίαν
αν ψηλαφάς το δίκαιο σ', στείλτ'σε στην εξορία
να μην ιδώ τον χαλασμό απ' τους Γερμανοτσολιάδες
Τα σπίτια κι αν εκάψανε, εμείς πάλι θα χτιζ' τα
Αντάρτικο Ποντιακό τραγούδι